

Arrest

nr. 111 669 van 10 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 juni 2013 met referentnummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. PIRARD, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart Pakistaans staatsburger te zijn, afkomstig van Usterzai Bala in het Kohat District in Khyber Pakhtunkhwa. U verklaart dat u sjiiet bent.

U verklaart dat u van 2009 tot maart 2010 voor de ngo Pakistan Poverty Alleviation Fund (PPAT) hebt gewerkt in Islamabad. Omdat uw contract niet meer werd verlengd, bent u gestopt met uw werk voor de ngo. In april 2010 bent u naar het Verenigd Koninkrijk gegaan om daar te gaan studeren. Omdat de opleiding die u zou volgen niet aan uw verwachtingen voldeed en omdat ze duurder was dat u had verwacht, bent u na een maand al teruggekeerd naar Pakistan. U ging terug naar uw dorp en in

juni 2010 begon u les te geven aan de kinderen van uw dorp. U gaf zowel vrijwillig les op de school, maar u gaf ook bijles tegen betaling.

Omdat u een sjiit bent, was de Taliban niet akkoord met u als leraar voor de kinderen. Volgens hen maakte u ongelovigen van de kinderen. Op 23 november 2011 ontving u een dreigbrief van de Taliban waarin stond dat u moest stoppen met uw sjiitische activiteiten en dat u moest stoppen met lesgeven. U ging met deze brief naar de politie. De politie aanvaardde uw klacht en stelde een FIR op, maar ze stelden u ook gerust en zegden dat ze elke dag zulke dreigbrieven krijgen, dat dat eigenlijk niet veel voorstelt. Ze raadden u ook aan om vooral verder les te geven.

Op 24 december 2011 werd u door de Taliban ontvoerd. U werd drie dagen vastgehouden en er werd vijf miljoen roepies losgeld gevraagd voor uw vrijlating. U bent er tijdens de vierde dag echter in geslaagd om te ontsnappen, waarna u naar uw huis ging. Uw broer heeft u naar het politiekantoor gebracht, waar opnieuw een FIR werd opgesteld. Uw broer heeft u hierna naar Islamabad gebracht, waarna u in verschillende steden ondergedoken hebt geleefd.

Op 1 mei 2012 bent u uiteindelijk richting België vertrokken en op 17 juni 2012 bent u hier aangekomen. De volgende dag hebt u asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten voor: een kopie van uw identiteitskaart, twee kopieën van FIR's, twee kopieën van brieven van Fiqah Jaffaria, een kopie van uw diploma, een medisch attest en twee internetartikels.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen met de Taliban. U bent sjiit en u onderwees de kinderen van uw dorp. U kreeg een dreigbrief van de Taliban en u werd door hen ontvoerd. Omdat de politie u geen bescherming kan bieden, vreest u bij terugkeer opnieuw te worden ontvoerd en vermoord. Na het gehoor op het Commissariaat-generaal dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Meerdere punten dienen in dit kader te worden aangestipt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u bij het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal werd gevraagd naar uw bezigheden na uw activiteiten voor de ngo PPAT, u verklaarde dat u daar hebt gewerkt tot maart 2010. Aanvankelijk verklaarde u dat u na uw werk voor PPAT in Islamabad naar uw dorp bent teruggekeerd om daar eerst een tijdje niets te doen en om dan in juni 2010 te beginnen lesgeven aan de kinderen van uw dorp (CGVS p.4,5). Later verklaarde u echter dat u in mei 2010 gedurende een maand in het Verenigd Koninkrijk hebt verbleven (CGVS p.10). Dat u dit niet onmiddellijk hebt aangegeven en dat u ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel moment melding hebt gemaakt van een verblijf in het Verenigd Koninkrijk is opvallend en zorgt ervoor dat er ernstige vraagtekens kunnen worden gezet bij de oprechtheid van uw verklaringen omtrent dit verblijf in het Verenigd Koninkrijk, of althans omtrent de duur van dit verblijf. Op een asielzoeker rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volledige medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Niettegenstaande u dit verblijf uiteindelijk wel hebt vermeld, ondermijnt deze vaststelling uw algehele geloofwaardigheid. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Hierdoor kan nog weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u na uw verblijf in het Verenigd Koninkrijk zou zijn teruggekeerd naar Pakistan, en dat u na uw terugkeer naar Pakistan ernstige problemen hebt gekregen met de Taliban. Dit vermoeden wordt versterkt door de vaststelling dat u met betrekking tot de periode waarin u verklaarde ondergedoken te hebben geleefd als gevolg van de problemen in uw dorp met de Taliban zeer vaag en algemeen bleef. Er werd u immers verschillende keren gevraagd om aan te geven hoe lang u waar hebt verbleven in de periode dat u was ondergedoken, maar telkens moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS p.5,8). Dit is

weinig aannemelijk. Het betreft hier immers geen details, maar het gaat over essentiële informatie die aan de kern van uw asielrelaas raakt. Dat u hierover dergelijke uitermate vage verklaringen aflegt, wordt niet aanvaard, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder wordt aangetast.

Verder legde u ook geenszins overtuigende verklaringen af met betrekking tot uw reisroute van Pakistan naar België. U verklaarde dat u in een pick-up hebt gereisd tot Turkije en dat u in Istanbul in een vrachtwagen werd gezet. U denkt dat u dan vanuit Italië in een bestelwagen verder reed richting België. U bleek echter uitermate vaag met betrekking tot deze intensieve, lange en niet ongevaarlijke route. U wist namelijk zo goed als niets over de landen en steden die u zou hebben gepasseerd. U verklaarde dat u van Zahedan in Iran naar Istanbul in Turkije reisde, maar plaatsen daartussen, hoewel het hier een afstand van meer dan 4000 kilometer betreft, kon u niet geven (CGVS p.11). Ook verklaarde u dat u naar uw vermoeden in Italië uit de vrachtwagen bent gestapt, maar u bent het niet zeker en u blijkt ook niet te weten welke landen u hierna hebt doorkruist richting België (CGVS p.11). Door dergelijke vage verklaringen met betrekking tot uw reisroute, kan ernstig worden getwijfeld aan uw verklaring dat u wel degelijk deze route hebt afgelegd. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen ernstig ondermijnd. Bovendien heeft het Commissariaat-generaal als gevolg van uw vage verklaringen gegronde redenen om te vermoeden dat u uw paspoort, waarover u verklaart dat het ergens in Pakistan is (CGVS p.11), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo hierin vervatte informatie over uw werkelijke reisroute, het moment en de wijze waarop u hebt gereisd, verborgen te houden. De algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt hierdoor ernstig aangetast. Deze vaststellingen leggen dan ook een zware hypotheek op de geloofwaardigheid van uw verhaal over de vervolgingsfeiten die u zou hebben meegemaakt en de vrees voor vervolging die u beweert te kennen bij een eventuele terugkeer naar Pakistan.

Daarenboven, in de hypothese dat uw verhaal waar zou zijn, wat gelet op bovenstaande vaststellingen moeilijk kan worden aangenomen, meent het Commissariaat-generaal dat u niet aannemelijk kunt maken dat de Taliban u elders in Pakistan zouden opsporen en vervolgen, buiten de regio waar u verbleef en buiten de provincies waar de Taliban hoofdzakelijk actief zijn (FATA en Khyber unkhwa). Los van de moeilijkheden die de Taliban zouden hebben om u te lokaliseren in een land van 180 miljoen inwoners, is het volgens het Commissariaat-generaal niet aannemelijk dat de Taliban dergelijke inspanningen zouden leveren om u te viseren. Gezien u een jongeman bent die een opleiding heeft genoten in Pakistan en u al eerder op plaatsen buiten uw geboortestreek hebt gewerkt, is er geen enkele reden waarom u zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen en er een nieuw leven zou kunnen opbouwen. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd als bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.

Dit intern vestigingsalternatief aangaande uw persoonlijke vrees geldt eveneens ten aanzien van het risico op het lijden van ernstige schade omwille van willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict in uw regio zoals omschreven in artikel 48/4,62,c van de Vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan uw dossier werd toegevoegd, blijkt dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Er wordt niet betwist dat u uit deze regio afkomstig bent, maar net zoals hoger geargumenteed werd in verband met uw individuele vrees, geldt dat u zich ook omwille van het risico op het lijden van ernstige schade omwille van willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict, bij uw terugkeer naar Pakistan kan vestigen in een regio buiten uw geboortestreek waar er geen sprake is van willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict.

Over de documenten die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas, moet worden benadrukt dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas herstellen. De kopieën van de twee FIR's (Document en 2 en 3) die u voorlegde ter staving van uw verklaringen over de dreigbrief en de ontvoering door de Taliban zijn dus niet van die aard om de geloofwaardigheid inzake uw problemen te herstellen. Aangezien uw verklaringen hierboven reeds als ongeloofwaardig werden beschouwd, heeft het Commissariaat-generaal een sterk vermoeden dat het om gesolliciteerde documenten gaat. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd, blijkt immers dat documenten in Pakistan gemakkelijk kunnen worden gekocht, waardoor dit document de geloofwaardigheid van uw verklaringen in geen geval kan herstellen. De brieven "To whom it may concern" (Documenten 4 en 5), waarin wordt vermeld dat u inderdaad ernstige problemen zou hebben, vormen evenmin een bewijs van

uw problemen. Opnieuw dient immers te worden vermeld dat documenten in Pakistan eenvoudig kunnen worden verkregen tegen betaling, zoals hierboven reeds werd aangehaald.

De overige documenten die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas zijn evenmin van die aard om de bovenstaande conclusies te wijzigen. De kopie van uw identiteitskaart (Document 1) en van uw diploma (Document 6) bevatten louter persoonsgegevens die door mij niet worden betwist. In het medische attest (Document 7) staat dat uw trommelvlies is beschadigd. Nergens wordt echter vermeld wat de oorzaak van dit letsel is. Ook wordt vermeld dat u littekens hebt op uw rug die lijken op zweepslagen. Uit het medische attest kan echter niet op een objectieve manier worden afgeleid wat de oorzaak van deze littekens is. De bewering dat deze tijdens martelingen met de achterkant van een geweer zouden zijn toegebracht, is louter gebaseerd op uw eigen verklaringen, waaraan, zoals hierboven reeds aangehaald, geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Overigens haalde u tijdens het interview ten overstaan van het Commissariaat-generaal zelf aan dat u zichzelf tijdens religieuze feesten sloeg en strafte (CGVS p.6), waardoor evengoed kan worden aangenomen dat de tekens op uw rug hiervan het gevolg zijn. De internetartikels (Documenten 8 en 9) bevatten louter informatie over de algemene situatie in uw land van herkomst en dragen dus niet bij tot de beoordeling van uw persoonlijke vrees voor vervolging.

Bijgevolg kan in uw hoofde niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de motiveringsverplichting, van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren

is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Wat de schending van het redelijkheidsbeginsel betreft, stelt de Raad eenvoudigweg vast dat verzoekende partij nalaat uiteen te zetten op welke wijze dit beginsel geschonden is. Bijgevolg is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

De verzoekende partij stelt vooreerst dat het gehoor op het commissariaat-generaal werd afgenomen zonder dat verzoeker werd bijgestaan door een advocaat.

De Raad wijst in dit verband op artikel 7 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS. Artikel 7, §1 voorziet in het versturen van een kopie van de oproeping naar de advocaat.

Artikel 9, § 1, bepaalt onder meer dat de oproeping tot gehoor minstens de vermelding bevat dat de asielzoeker zich op de dag van het gehoor kan laten bijstaan door een advocaat en een vertrouwenspersoon. *In casu* bevatte de oproeping deze vermelding.

De verzoekende partij toont echter niet aan dat een raadsman van verzoeker voor zijn gehoor bij het CGVS een tussenkomst heeft gevraagd in zijn dossier. Derhalve kan niet dienstig aangevoerd worden dat de rechten van verdediging zoals hierboven nader bepaald geschonden zijn.

De commissaris-generaal is niet verplicht een raadsman te voorzien die het gehoor op het commissariaat-generaal bijwoont. Verzoeker was op de hoogte van het geplande interview en niets belette hem om een advocaat te contacteren die zodoende aanwezig kon zijn tijdens het gehoor.

Verder stelt de verzoekende partij dat hoewel verzoeker tijdens het gehoor op het commissariaat-generaal zijn volledige medewerking verleende, het hem blijft achtervolgen dat hij op Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeldde dat hij naar het Verenigd Koninkrijk is afgereisd met een eigen paspoort en daar verbleven heeft. Verzoeker meent dat deze verzwijging niet essentieel is voor zijn asielaanvraag.

De Raad meent dat verzoeker zijn terugkeer vanuit het Verenigd Koninkrijk naar Pakistan op generlei wijze staft en aannemelijk maakt. Verzoeker brengt geen enkel begin van bewijs aan van zijn terugkeer

na een maand verblijf, hoewel redelijkerwijze toch verwacht kan worden dat hij hiervan enig bewijs zou hebben.

De periode waarin verzoeker in het Verenigd Koninkrijk verbleef, situeert zich net voor verzoeker blootgesteld wordt aan de beweerde vervolgingselementen. Daar verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij teruggekeerd is, wordt zijn asielrelaas op ernstige wijze ondermijnd, aangezien aangenomen kan worden dat verzoeker op het moment van de aangehaalde vervolging door de Taliban in het Verenigd Koninkrijk verbleef.

Ook het motief uit de bestreden beslissing aangaande de reisweg betwist de verzoekende partij. Zij stelt dat verzoeker voor zijn vertrek uit Pakistan België niet eens geografisch kon situeren. Hierdoor zou de vaagheid verklaart kunnen worden.

De Raad is van oordeel dat de verzoekende partij niet overtuigt. Zoals blijkt uit het gehoorverslag (p. 3) heeft verzoeker een MBA in Finance en werkte hij voor een ngo als consultant. Gelet op het hoge opleidingsniveau van verzoeker mocht de commissaris-generaal redelijkerwijze verwachten dat hij duidelijker en gedetailleerder kon zijn over zijn reisweg naar België. De argumentatie dat verzoeker België niet geografisch kon situeren, doet niets af aan de vaststelling dat verzoeker met betrekking tot een 4000km lange afstand geen enkele stad kon aanstippen waar hij langs is gereden tussen Zahedan in Iran en Istanbul in Turkije. Dit zijn landen die geografisch gezien (relatief) dichtbij Pakistan liggen. Bovendien kon verzoeker tussen Italië en België ook geen enkel land of stad aanduiden dat hij doorkruist heeft.

Voorts voert de verzoekende partij aan dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met objectieve elementen en algemeen bekende feiten, waardoor hij het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 10 april 2013 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Urdu machtig is. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De Raad schaaft zich achter de motieven van de bestreden beslissing.

De Raad stelt ook vast en dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

Daarnaast zet de verzoekende partij nergens uiteen met welke objectieve elementen en algemeen bekende feiten de commissaris-generaal nog rekening had moeten houden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële en formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

Voor wat de beweerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de formele motiveringsplicht verwijst de Raad naar de bespreking ervan in het vorige middel.

De verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing geen materiële motivering bevat aangaande artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De bewering van de verzoekende partij als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in

de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Daarenboven stelt de bestreden beslissing: *“Daarenboven, in de hypothese dat uw verhaal waar zou zijn, wat gelet op bovenstaande vaststellingen moeilijk kan worden aangenomen, meent het Commissariaat-generaal dat u niet aannemelijk kunt maken dat de Taliban u elders in Pakistan zouden opsporen en vervolgen, buiten de regio waar u verbleef en buiten de provincies waar de Taliban hoofdzakelijk actief zijn (FATA en Khyber unkhwa). Los van de moeilijkheden die de Taliban zouden hebben om u te lokaliseren in een land van 180 miljoen inwoners, is het volgens het Commissariaat-generaal niet aannemelijk dat de Taliban dergelijke inspanningen zouden leveren om u te viseren. Gezien u een jongeman bent die een opleiding heeft genoten in Pakistan en u al eerder op plaatsen buiten uw geboortestreek hebt gewerkt, is er geen enkele reden waarom u zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen en er een nieuw leven zou kunnen opbouwen. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd als bijlage aan het administratief dossier toegevoegd.*

Dit intern vestigingsalternatief aangaande uw persoonlijke vrees geldt eveneens ten aanzien van het risico op het lijden van ernstige schade omwille van willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict in uw regio zoals omschreven in artikel 48/4,62,c van de Vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan uw dossier werd toegevoegd, blijkt dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. Er wordt niet betwist dat u uit deze regio afkomstig bent, maar net zoals hoger geargumenteed werd in verband met uw individuele vrees, geldt dat u zich ook omwille van het risico op het lijden van ernstige schade omwille van willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict, bij uw terugkeer naar Pakistan kan vestigen in een regio buiten uw geboortestreek waar er geen sprake is van willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict.”

De verzoekende partij heeft haar asielaanvraag niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar aanvraag teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS